

Svoboda k získání mnohých

Hošťálková 19. 2. 2017

Písně: 641, 213, skupina „Echo“, 423, 384

Čtení z Písma: 1.ep. Korintským 9, 16 - 27; ev. Matouše 20, 24 - 28

Text kázání: 1.ep. Korintským 9, 19

Milí bratři a sestry,

slyšíme dobře v našem přečteném textu ta tři slova apoštola Pavla „**abych mnohé získal**“? Je neděle, zvoní zvony, lidé jsou svoláváni k bohoslužbám. Nejen zde u nás, ale všude kolem nás i na různých místech světa, se v těchto chvílích schází lidé, aby ve společenství sester a bratří společně vyznávali svou víru, společně zpívali, modlili se, společně naslouchali Božímu Slovu. Toto je Boží dar nám: společenství v Kristu a jeho radostná zvěst, kterou si smíme navzájem kázat a dosvědčovat.

Nad každou takovou novou příležitostí ovšem vždy také visí otázka: Přijdou mnozí, kteří budou chtít naslouchat, nebo se bude muset náš nebeský Otec spokojit s málem? Kolik by nás zde vlastně mělo být? A jsou tu pouze ti, kteří to zakusili již dříve, že právě zde, u Božího Slova, je jejich místo, anebo také někteří z nových, kteří by rádi poznali o jak důležité věci se zde vlastně jedná? Ze zvěstovaného evangelia se má vždy rodit něco nového, Bůh chce skrze své posly získat **mnohé**. Tak, jako získal nás, chce pro sebe získat také další. „**Abych mnohé získal!**“, tak to zde čteme a tyto tři slova ukazují k cíli celého zvěstovatelského úsilí apoštola Pavla.

Příběh apoštola Pavla u Damašku dobře známe. Právě tam s ním Bůh sám začal jednat. Tehdy to byl ještě zcela jiný člověk - jméno Ježíše Krista nenáviděl a ty, kteří je vyznávali, tvrdě pronásledoval. U Damašku se však fanatickému Saulovi postavil do cesty živý Pán a oslovil jej. Chtěl život tohoto člověka od základů proměnit a získat jej pro sebe a práci na svém díle. A tak se to také stalo. Z pomluvače se stal Kristův vyznavač, z pronásledovatele ten, který se pustil se svěřeným evangeliem do celého světa a získal pro Krista mnohé!

Slovo „**získat**“ se táhne jako červená nit celým tím naším textem. A nakonec Pavel zvolá ještě jednou: „**Těm, kdo jsou slabí, jsem se stal slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal (zachránil) aspoň některé**“. V evangeliu jde právě o tuto záchranu, spasení, o plnou a úplnou záchranu každého člověka i celého světa. Vždyť Bůh „**chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu**“.

Ve Skutcích apoštolů se pak smíme dočíst, kterými oblastmi apoštol Pavel proputoval: Sýrií a Malou Asií, poté se dostane až do Evropy. Občas mu naslouchali mnozí, jindy se mu podařilo oslovit jen velmi malý počet lidí; mnoho při svých cestách také vytrpěl. Lidsky viděno, mohli bychom si říci: „*Nejlepší je nic si s tím raději nezačínat, nevyplatí se to!*“ Ale Pavla nezajímá množství lidí, které se kolem něj shromáždí. Misie často znamená malou, lidsky nedocenenou a neoceněnou, avšak trpělivou, nenápadnou práci s jednotlivými lidmi.

A apoštol nepřemýšlí ani nad namáhavostí své služby. Odvážně na sebe také vezme všechno nebezpečí a jde. Co znamenají všechny nástrahy a překážky proti

přemáhajícímu a osvobodivému evangeliu, které smí zvěstovat! Vždyť Bůh si nás zamiloval a ve svém Synu Ježíši Kristu se pro nás vydal až na smrt. A nyní tento zmrtvýchvstalý Pán si udělal z Pavla svého vyslance, žádá si jej celého. Od Damašku již nemůže jinak, je to pro něho nutnost, je mu to uloženo, nemůže mlčet: **„Běda by mně bylo, kdybych nekázal!“**

Rozumíme bratři a sestry? I pro nás to znamená: jako křesťané na sebe bereme velmi důležitý úkol. Běda nám, chceme-li jen mlčet. Běda nám, jestli chceme tuto odpovědnost přesunout na pozdější dobu a vhodnější příležitost. Právě v této době pro nás platí: mluvit a jednat tak, jak to po nás žádá náš Pán. Škoda každého promeškaného dne, kdy evangelium přichází zkrátka. K tomuto úkolu ale člověk potřebuje skutečně hořící srdce, jako bylo Pavlovo. Zasáhlo nás evangelium Kristovo natolik, že jsme až do morku kostí pocítili jeho nárok na nás, naléhavou potřebu se tomuto nároku podřídit a stávat se v tomto světě jeho služebníky? Možná se nám to zdá dost nepohodlné a rádi bychom odpovědnost v této záležitosti přenesli na někoho jiného. Ale ona je to nakonec ta základní otázka po naší víře - nakolik ji bereme vážně? Žije v nás? Je určujícím faktorem našeho života? Jsme v evangeliu zakořeněni tak, že z víry žijeme a že to je také zřejmé okolí, ve kterém se pohybujeme? Zde jde o každého z nás. Právě o této záchraně ze smrti a nabízeném novém životě se mají lidé kolem dozvědět. Celý svůj život máme v tomto světě žít tak, aby se lidé v nás a skrze nás setkávali s evangeliem Ježíše Krista.

Ale co vlastně znamená být Božím vyslancem? Pavel hovoří o **svobodě** ve které, jako Kristův služebník, stojí. **„Jsem svoboden ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal“**. Svobodný a služebník (otrok) zároveň. Není to nějaké zvláštní spojení? Jak jde toto dvojí dohromady? Tam, kde je evangelium dosvědčováno a kde se v srdci uchytí, tam je člověk vyváděn ze všech vazeb a svazků, které apoštol v epištole ke Galatským nazývá **„ovocem těla“**. - Být v Kristu skutečně svobodným, to od této chvíle znamená, žít s Kristem ve spojení, být k němu cele připoután. Nyní stojíme pod Jeho zákonem - ne tíživém a zotročujícím - vztahuje se na nás **zákon lásky**. Skrze tento zákon a skrze nás chce Bůh sám v tomto světě jednat. Pod autoritou zákona lásky jsme my, svobodní lidé, vysíláni za našimi bližními. **„Učinil jsem se (já sám) služebníkem (nebo otrokem) všech“**, to neznámá nic jiného než - podřízení se všem v lásce.

Je tomu možné vůbec porozumět? Kdo bude ochoten tento nárok evangelia na sebe vzít? Někdy přemýšlíme nad naší církví dnes - má za sebou již téměř stoletou minulost. Jsme vděční za to, že místa v kostelích a modlitebnách jsou ještě obsazována, ale možná si přitom také říkáme: **„Ještě dnes ano, ale co zítra, co za několik let a desetiletí, co příští generace? Budou se ještě lidé po evangeliu vůbec ohlížet - v této dědině, v této zemi?“**

Ale dobrá Boží zvěst není svázána s žádnou generací. Není vázána ani na nějaký určitý čas, národ, rasu. Není vůbec závislá na světových názorech a mocnostech a už vůbec není omezována nějakou jinou zbožností nebo náboženstvím. Tato radostná zpráva - evangelium - je zde prostě pro všechny. Kdyby tomu tak nebylo, pak by se apoštol Pavel nejspíš vůbec nezvedl a nevydal s evangeliem do světa. **„Židům a Řekům, lidem pod zákonem i lidem bez zákona, také slabým ve víře - všem jsem se stal vším, abych získal (zachránil) aspoň některé.“**

Pavel nás nechá na okamžik pohlédnout na ty, kterým nesl evangelium. Jsou zde Židé, lidé jejichž život byl nesen zbožností. Přesto však stáli pod vládou Zákona, který jim přikazoval **„toto nesmíš“**, **„toto musíš“**. Těmto chtěl říct něco o svobodě v Kristu. Musel to dělat skromně a opatrně, a proto jim byl jako Žid, jako jeden z těch,

kteří jsou pod Zákonem. Bral velmi vážně jejich mínění, myšlení i citění. Stejně tak jednal s pohany a se všemi, které na svých cestách potkával. Stále znovu si kladl otázku: „*Jak sdělit evangelium právě těmto lidem, aby mu mohli porozumět a chopit se ho?*“

Nehájil žádné strnulé zásady ani tvrdě neprosazoval své vlastní způsoby proti jiným. Chtěl člověka dovést ke Kristu pouze jeho zvěstí. „***Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé.***“ Evangelium nezná žádnou lidskou situaci, pro kterou a do které by neplatilo. Proto to také pro nás dnes znamená: podílet se na životě lidí, na jejich nouzi nebo radosti; „***plakat s plačícími, radovat se s radujícími***“, být trpělivý se skeptiky a váhajícími, láskyplný vůči slabým. Člověk, kterému má být evangelium zaneseno, má být osloven a bude osloven jedině tam, kde se právě nachází - ve své vlastní situaci.

Známe, jako služebníci Kristovi, člověka právě takto, chceme jej takto poznávat a chápat? Víme kde a jak žije, čím se zaměstnává, na co myslí, co cítí, co mu nahání strach, co ho těší? Chceme být s člověkem takto solidární? Zde nic laciného neobstojí.

Podívej se, tady jsou nemocní. Kolik utrpení, kolik sevřenosti a malomyslnosti! Nebo se podívej sem, na ty, kteří si neví rady se svým životem. Zde je nějaký skrytý žal a zde něco tíží svědomí a působí vnitřní utrpení. Prožil jsi také něco z toho a poznal jsi, že pravá svoboda a pravý pokoj ti byl darován teprve skrze Kristovo Slovo? Je-li to tak, pak jsi jedním z těch, kteří se mohou stávat trpícím spolutrpicími, kteří se mohou přibližovat k hříšníkům jako hříšníci, k zarmouceným jako ti, kteří chtějí jejich zármutek spolunést. Nezapomeň, že jsi tu pro ně jako Kristův služebník, který se jim v lásce podřizuje, aby skrze slovo - tvé nebo mé - byli získáni. Stávat se tedy „***všem vším***“, aby byli lidé pro Krista získáváni a tak zachráněni.

To je náš úkol, bratři a sestry. Nevyplývá z žádného úřadu - všichni máme evangelium nést, žít, uskutečňovat je mezi lidmi zřejmým a zřetelným. Pán Bůh sám nám v tomto našem jednání, které vyrůstá z opravdové víry, bohatě požehnej.

Amen.